

Arrest

nr. 66 631 van 14 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2011 (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2011 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2010 vraagt verzoekster een visum gezinshereniging aan in functie van haar huwelijk met Ch.L., van Belgische nationaliteit. Op 7 juni 2010 wordt haar een visum gezinshereniging toegekend.

Op 13 januari 2011 biedt verzoekster zich aan bij de stad Antwerpen.

Op 17 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T.I. (...) geboren te M.N. (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het PV nr: AN.55.LB.089631/2011 dd 17.05.2011, opgesteld door de Lokale Recherche, dienst Personen-Schijnhuwelijk van Antwerpen blijkt dat, ondanks het feit betrokkene nog steeds op het gezamenlijke adres zou wonen en haar echtgenoot er nog steeds officieel is ingeschreven, er noch sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen betrokkenen noch van een gezinscel of relatie.

De echtgenoot van betrokkene verklaart immers volgende zaken in dit PV:

'Het is effectief zo dat bij uw woonstcontrole op 14/05/2011 er enkel en alleen twee truien en mijn trouwkostuum van kleding kon aangetroffen worden op mijn adres van inschrijving. Ik had al mijn kleding meegenomen. Ik wens echter niet te zeggen aan u waar mijn kleding wel lag.

(...)

Ik kan nu reeds verklaren dat ik nooit gevoelens heb gehad voor T.I. (...), ik heb nu ook geen gevoelens voor T.I. (...) en ik weet niet of ik ooit gevoelens zal hebben voor T.I. (...). Ik ben met T.I. (...) gehuwd omdat dit zo in onze Marokkaanse Islamitische cultuur gebruikelijk is. Ik heb samen met R.Z. (...) een kind, zijnde R.S. (...), '22/12/08, dat ik ook erkend heb. Ik heb met Z. (...) samengewoond, dit gedurende meer dan één jaar in de B. (...) te 2600 Berchem. (...) Ik denk niet dat ik ooit kinderen met T.I. (...) zal hebben. (...) Ik ben effectief op 11/05/2011 persoonlijk naar het district te Berchem geweest. Ik heb daar nadrukkelijk gevraagd om mijn huwelijk met T.I. (...) niet te erkennen. Er is tussen ons helemaal geen sprake van een echt huwelijk. Het is uiteraard de bedoeling, gezien het wellicht toch nooit iets zal worden met T.I. (...), dat ik ook in Marokko zal scheiden'.

Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkenen geen duurzame levensgemeenschap aan het uitbouwen zijn en daar evenmin de moeite voor doen. De echtgenoot van betrokkene maakt duidelijk dat er geen gevoelens zijn voor betrokkene en dat hij van haar wil scheiden. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31) Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wordt gestoeld op de eenvoudige vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten en te kennen gaf niet meer te willen terugkomen. Ingevolge de beëindiging van de feitelijke situatie van samenwonen wordt het recht op verder verblijf aan verzoekster geweigerd.

Hierbij wordt echter geen aandacht besteed aan de concrete omstandigheden van deze situatie, noch aan de oorzaak van de beëindiging van de samenwonen, noch aan het feit dat verzoekster in deze het slachtoffer werd van de houding van haar partner. Allereerst dient immers te worden vastgesteld dat het

niet verzoeker was die een einde heeft gemaakt aan de relatie of sarnenwoonst, doch dat daarentegen de Heer L. (...) plots met de noorderzon verdween. Verzoeker werd hierdoor gewoon voor een voldongen feit geplaatst. Uit de redengeving van de bestreden beslissing blijkt overigens uitdrukkelijk dat het inderdaad de echtgenoot was die de echtelijke woonst heeft verlaten en andere oorden opzoekt. Uit geen enkel element kan worden afgeleid dat verzoekster aan de oorzaak van deze breuk heeft gelegen. Alvorens de bestreden beslissing te nemen had minstens verder onderzoek moeten worden verricht naar de concrete situatie van verzoekster en de reden waarom er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Door dit niet te doen en de bestreden beslissing te nemen louter op basis van de vaststelling dat er geen gezamenlijk vestiging meer was, werd nagelaten een behoorlijk onderzoek van de zaak te voeren en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Er wordt niet betwist dat verweerder het verblijf heeft beëindigd om de reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder baseert zijn oordeel op een proces-verbaal van 17 mei 2011. De doorslaggevende elementen van dit PV zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Uit het PV blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot en dat haar echtgenoot niet langer de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Zo verklaarde verzoeksters echtgenoot dat hij wil scheiden van verzoekster.

Verzoekster betoogt dat verweerder onzorgvuldig tot zijn conclusie is gekomen door geen aandacht te besteden aan de concrete omstandigheden van haar situatie: de oorzaak van de beëindiging van de samenwoning, het feit dat zij niet aan de oorzaak ligt van de breuk en het feit dat zij slachtoffer is van de houding van haar echtgenoot.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. De correcte vaststelling door verweerder van een gebrek aan gezamenlijke vestiging en een gebrek aan duurzame levensgemeenschap volstaat om het verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster wijst op de “concrete omstandigheden” en “oorzaak” van de beëindiging van de samenwoning en het feit dat zij slachtoffer is van de houding van haar echtgenoot, doet zij geen afbreuk aan de mogelijke toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, nu de vaststelling door verweerder van een gebrek aan gezamenlijke vestiging volstaat. Verzoekster betwist het gebrek aan gezamenlijke vestiging niet en maakt een schending van de zorgvuldigheidsplicht bijgevolg evenmin aannemelijk. Verzoekster toont niet aan dat verweerder zijn beslissing op grond van onvolledige of verkeerde informatie heeft genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Dit is in casu niet het geval.

Zoals reeds bij het eerste middel aangegeven beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich ertoe vast te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is ingevolge het vertrek van de Heer L.(...). De motivering gaat echter voorbij aan de concrete omstandigheden van voorliggend geval en in het bijzonder aan het feit dat verzoekster niet aan de oorzaak van de feitelijke scheiding lag nu zij op het adres van de echtelijke woonst is blijven wonen. De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de juridische grondslag, artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd, daar er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Verzoekster betwist het gebrek aan gezamenlijke vestiging niet doch zij betoogt dat zij niet aan de oorzaak ligt van de feitelijke scheiding en dat zij nog steeds op het adres van de echtelijke woonst verblijft. Verzoekster doet met dit betoog echter geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er evenmin de intentie bestaat om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN